
Alt annet enn A4

AKTUELT I FORENINGEN

ANDREAS HASLEGAARD

andreas.haslegaard@legeforeningen.no

Neelam Anjum har aldri valgt minste motstands vei. Hun trekkes dit utfordringene er størst – og dit endringene skjer raskest. Det er en drivkraft som nå har tatt henne til toppen av Oslo legeforening.

FORMIDLER: – Jeg er opptatt av at leger må bli flinkere til å formidle. Det er ikke nok å sitte på kunnskap, vi må kunne dele den på en måte folk forstår og kjenner seg igjen i, sier Neelam Anjum. Foto: Andreas Haslegaard / Legeforeningen

– Jeg liker ikke konflikter, men jeg elsker forandringer til det beste, sier hun.

De fleste intervjuene jeg gjør som kommunikasjonsrådgiver i Legeforeningen følger et kjent mønster: litt småprat for å varme opp intervjuobjektet, så går vi i gang med de planlagte spørsmålene. Hos Neelam Anjum ble det annerledes. Vi var i gang med en engasjert prat fra første øyeblikk, og samtalen tok oss langt forbi de planlagte temaene. Etter 25 minutter hadde vi fortsatt ikke åpnet spørsmålslisten min.

Førsteintrykket var tydelig: Anjum er ikke akkurat en A4-person.

Bestefars historie

Hun er født i Norge og vokste opp i en norsk-pakistansk familie i Groruddalen i Oslo, omgitt av en stor søskenflokk. Motivasjonen til å bli lege kom tidlig.

– Allerede på barneskolen sa jeg at jeg skulle bli lege. Det var aldri bare et yrkesvalg, det var et kall.

Bestefarens historier ble avgjørende.

– Han fortalte om bestemoren min som døde i barsel fordi hun blødde uten å få hjelp, og om en barndomsvenn som døde etter et hundebitt. Jeg husker jeg tenkte: «Sånn kan vi ikke ha det.»

– Jeg har jobbet i helsevesenet siden 2000 – på sykehjem, sykehus, i psykisk helsevern (blant annet i fengselshelsetjenesten) og som fastlege. Jeg har bred erfaring, men fellesnevneren er at jeg alltid har brent for arbeidsmiljø og rettferdig lønn. Leger står ofte alene i store beslutninger. Det er tøft, og da må rammene rundt være gode.

Samfunnsmedisin og pandemi

Anjum begynte etter hvert å se et mønster: hun ønsket å løfte blikket fra enkeltpasienten til systemene som omgir både pasienter og leger.

– Jeg skjønnte at jeg kunne ha mer gjennomslagskraft ved å jobbe overordnet med rammer, struktur og arbeidsmiljø. For meg ble samfunnsmedisinen den naturlige veien videre.

I rollen som bydelsoverlege for Frogner i Oslo har hun ansvar for alt fra psykososialt kriseteam og smittevern til miljørettet helsevern, folkehelsearbeid, kvalitetsutvikling og koordinering av fastlegekorpset. Hun fatter vedtak om tvungen legeundersøkelse, håndterer bekymringsmeldinger og følger opp enkeltsaker.

– Det er en posisjon som gir både operativt ansvar og systemperspektiv, forteller Anjum.

Psykisk helsevern som fanesak

For Anjum er psykisk helsevern et område hun stadig vender tilbake til, både faglig og personlig. Hun ser hvordan systemene griper inn i folks liv, og hvor sårbare både pasienter og pårørende kan være.

– Jeg er jo veldig opptatt av psykisk helsevern. Det har jeg alltid hatt hjerte for. For det er ikke så lett å se på den som er rammet. Og jeg er ekstra oppmerksom på pårørende. Hvis det skulle bli en ny bok, så måtte det bli en pårørendebok. For jeg tror at den syke får hjelp, de havner i et system. Men de pårørende blir litt borte.

Hun peker på at det gjelder både foreldre og eldre pårørende til voksne barn som er alvorlig syke eller sliter med rus.

– Den biten tror jeg er viktig å få frem. Pårørende må få bedre støtte.

Hvor viktig og sammensatt samfunnsmedisinen er, fikk hun virkelig kjenne på da hun var sentral i pandemiarbeidet i Frogner bydel.

– Jeg jobbet 365 dager i strekk under pandemien – uten én eneste fridag, erindrer hun.

– Pandemien viste hvor avgjørende det er å ha systemer som fungerer. Vi måtte samarbeide på tvers av sektorer, improvisere, men også holde hodet kaldt. Jeg lærte hvor mye ledelse og struktur betyr i krisesituasjoner.

Teknologi og digitalisering

Teknologi var helt sentralt under pandemihåndteringen, og nå er det store temaet kunstig intelligens. For Anjum er det ikke et spørsmål om «hvis», men «hvordan».

– KI er ikke science fiction. Det skjer nå. Jeg er ikke bekymret for teknologien, men jeg håper vi unngår å bli passive. Leger må fortsatt definere hva som er god behandling. Hvis vi overlater det til systemene alene, mister vi både fotfeste og identitet.

Hun understreker at KI kan være et kraftfullt hjelpemiddel, men at det aldri kan erstatte legens faglige dømmekraft.

– Teknologien kan støtte oss, men den kan ikke ta ansvaret fra oss. Det må vi aldri glemme.

Master og medlemskap

Parallelt med jobb og familieliv (hun har fem barn i aldersspennet småbarn til unge voksne) valgte hun å satse på en master i helseledelse, økonomi og administrasjon.

– Jeg tok master fordi jeg ville forstå mer av hvordan systemene fungerer. Jeg hadde jobbet lenge klinisk, men jeg ville ha mer innsikt i rammer, struktur og økonomi. Jeg synes leger ofte blir overlatt til seg selv i store avgjørelser, og jeg ønsket å ha verktøy til å påvirke på et høyere nivå.

Nå bygger hun videre i rollen som leder av Oslo legeforening, Legeforeningens største lokalforening, med over 7 000 medlemmer.

– Jeg har hatt overlapping med tidligere leder, vært på runde rundt Legenes hus og blitt kjent med organisasjonen. Nå finner jeg min plass og rolle, samtidig som vi allerede til uken samler styret til seminar for å legge retning fremover. Vi skal jobbe med store og viktige tema.

For Anjum er det viktig at alle grupper føler seg sett.

– Ingen skal føle seg oversett. Som leder tar jeg alltid runden rundt bordet, og jeg minner medlemmene om å sende innspill skriftlig. Da kan vi faktisk løfte det videre.

Hun meldte seg inn i Legeforeningen allerede som student, «mest for å få Tidsskriftet i posten». Det var først da hun kom inn i LSA-styret i 2016 at hun virkelig forsto verdien av medlemskapet.

– Den første gangen jeg satt rundt bordet, ble jeg slått av tryggheten. Vi kunne snakke fritt, og alt ble værende i rommet. Den lojaliteten gjorde inntrykk.

Ved siden av legeyrket har hun altså skrevet bok, vært foredragsholder, podkastet og deltatt i samfunnsdebatten.

– Jeg liker å skrive og å diskutere. Det gir meg energi, og det gjør meg bedre rustet som lege og leder.

Formidling med glimt i øyet

Anjum har også en tydelig medieprofil, med opptredener i «God morgen Norge», «Nyhetsmorgen» og mange andre kjente TV-programmer. Hun omtaler erfaringene med både selvironi og alvor, og ser dem som en del av sitt store formidlingsprosjekt.

– For meg handler formidling om å tørre å være tydelig. Jeg tror folk setter pris på at du ikke pakker inn alt i vanskelige ord. Enten jeg snakker til en pasient, en kollega eller på TV, så prøver jeg å være direkte og ekte.

Hun ser også en parallell til legeyrket.

– Jeg er opptatt av at leger må bli flinkere til å formidle. Det er ikke nok å sitte på kunnskap, vi må kunne dele den på en måte folk forstår og kjenner seg igjen i.

«Dette kommer til å ordne seg»

For å få overskudd til alt sammen er trening en viktig del av hverdagen.

– Jeg drar ofte på SATS klokka ni på kvelden, selv om jeg er utslitt. Jeg setter på en serie, og plutselig er jeg den siste igjen når de slukker lyset.

Når hun ser tilbake på livet og karrieren, er det én setning som stadig vender tilbake.

– Dette kommer til å ordne seg. Jeg har vært i mange krevende situasjoner, men jeg har alltid trodd at ting løser seg. Ikke fordi det skjer av seg selv, men fordi vi står på.

– Jeg er streng, både med meg selv og med andre, men det er fordi jeg ser at det hjelper.

Hun trekker på smilebåndet når hun sier det, men det er ingen tvil om at optimismen er ekte.

– Det er ikke naivitet. Det er viljen til å jobbe hardt og samtidig tro på at vi kan finne løsninger.

Publisert: 3. november 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.13.12

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.